

“Look, sir! He is coming now! High up on white horse! Very much North Indian! Very unusual here in South!”

De eksalterede ord blev efterfulgt af en albue, der ramte mellemrummet mellem to af mine ribben. Hvis det ikke havde været for mit righoldige lag underhudsfedt, ville det have gjort rigtig ondt. Nu føltes det mere som et side-sting under en joggingtur med lidt for meget fart på. Med et forpint ansigtsudtryk kiggede jeg ned på den spinkle, lave yngling, der tidligere på aftenen havde præsenteret sig som brudens fætter Keeran, og som på grund af sine færdigheder inden for det engelske sprog frivilligt havde påtaget sig rollen som min guide. Dermed var han også blevet en af brylluppets centrale skikkelser, eftersom mit vinterblege åsyn vakte en kolossal opmærksomhed, til stor gene for mig selv. Den lejede fotograf havde allerede spildt over en halv time på mig.

Keerans hvide tænder skinnede mod hans mørke hud, da han over for vores hale af tilskuere flækkede i et bredt smil og leverede endnu en skarp albue.

“Hør, *sir!* Indisk musik med meget lyd! Fra nord og syd! Blandet, akkurat ligesom brudeparret!”

Endelig flyttede fokus et andet sted hen. Nu råbte Keeran op for at overdøve de dundrende trommer, de larmende cymbler og de falskklingende trompeter, som kom fra et brassband, der nærmede sig, oplyst af store lamper, som barfodede drenge i *lungi* og

falmede, røde skjorter møjsommeligt slæbte rundt på. De broget uniformerede orkestermedlemmer var pyntet som juletræer med medaljer, kvastbehængte skulderklapper og militærkasketter med guldskygger. En blomstersmykket vogn med en statue af elefantguden Ganesha, omringet af rygende røgelsespinde, fyldte luften med en tung, sødlig duft, og der, bag de parfumerede tåger, højt oppe på en stor, hvid ganger, fik jeg et glimt af ham.

Yogi, min bedste ven.

Jeg kastede et blik op på den provisoriske, oplyste lille tribune, bygget af kraftige bambuskæppe, hvorfra hans mor, Mrs. Thakur, kunne følge sin søns ankomst uden at behøve at stå og skubbe og mase sammen med alle de andre uden for festpladsens indgangsparti. Det var første gang, jeg så den værkbrudne og evigt frysende gamle kone i en anden påklædning end den slidte *sahwar kameez* og noprede trøje, som hun altid havde på, når hun sad i den knirkende fjernsynslænestol hjemme i huset i Sundar Nagar og udspyede ordrer til tjenestefolkene. Nu så hun rigtig stilfuld ud i en guldbroderet, blå sari og med det normalt løsthængende hår sat op i en knude i nakken. Hun smilede endda mildt. Man kunne næsten have troet, at hun i tiden op til brylluppet havde forvandlet sig til en blid og taktfuld gammel dame, hvis ikke det havde været for forstørrelsesglasset, som hun med jævne mellemrum holdt op foran et af øjnene, som hun havde stær i. Forstørrelsesglasset gav hende det karakteristiske, skrækindjagende kykloblik, der passede så godt til kvindemenneskets sande natur.

Mrs. Thakur sænkede forstørrelsesglasset og vendte sig med stolt mine om mod bruden Lakshmis far, Mr. Krishnamurti, der sad ved siden af hende, og råbte noget til ham med hånden formet som en tragt for munden. Den ældre, lidt rynkede mand havde et stort og umoderne høreapparat fastgjort til det ene øre, som at dømme efter Mrs. Thakurs gentagne råb ikke fungerede optimalt. Men han nikkede høfligt og snoede sit gråhvide overskæg med den alvorfulde mine, der sømmer sig for en indisk far, som skal bortgifte sin datter og se hende forlade hjemmet for evigt. Måske skyldtes den bekymrede rynke, der havde lejet sig mellem

hans øjenbryn, den kendsgerning, at Lakshmi skulle flytte ind hos netop mrs. Thakur, når hun rejste med sin ægtemand til Delhi.

Yogis hvide *sherwani*, der var broderet med halvædelsten, sad så stramt som et pølseskind omkring hans omfangsrige bug. Ned fra den røde turban hang et lille forhæng med blomster, som skjulte hans ansigt delvist. Jeg mærkede et gys af rørelse, der fik hårene til at rejse sig på mine underarme på trods af den varme aftenbrise. De forberedende bryllupsceremonier havde stået på i tre dage, den ene ceremoni efter den anden, men nu var tiden endelig inde til den store fest, som han havde talt om så længe. Jeg kunne knap nok fatte, at jeg var til stede, mod alle odds.

“Nu kommer der stort knald! Rigtig stort knald!” skreg Keeran og pegede på en gruppe mænd, der var i gang med at sætte fut under et helt batteri af raketter.

Kraftfulde knald sendte chokbølger gennem min krop. Jeg snappede efter vejret og mærkede den stikkende lugt af svovl og krudt, samtidig med at flere lange serier kinesere blev affyret, den ene efter den anden i vedvarende repetition på gaden lige ved siden af den hvide hest. Rasende raketter fór op som brændende spyd mod den mørke himmel og eksploderede med flere brag i et orgie af farver og lys, mens brassbandet blev ved med at mishandle deres instrumenter. En bastant herre i den tamilske sarong *vesthi*, med bar overkrop og en blomsterguirlande omkring halsen, gik rundt og kastede ti-rupi-sedler på musikerne med samme vilkårlighed, som en ældre pensionist med stærkt nedsat syn fodrer ænderne i parkens dam. Det resulterede i et livligt håndgemæng om almisserne, hvilket bidrog meget voldsomt til at gøre det allerede usammenhængende brassband endnu mere ukoncentreret.

Unge mænd dansede sig svedige i en kreds omkring brudgommen og masede sig mere og mere ind imod ham og hans hest, mens unge kvinder stod i anstændig afstand derfra og forsøgte at klappe i takt til den urytmiske musik. Netop som jeg havde tænkt den tanke, at det da var helt fantastisk, at den stakkels krikke havde været i stand til at forholde sig i ro i al den larm og tumult, vrinskede den opskræmt og stejlede.

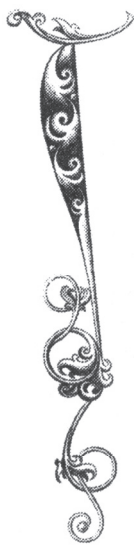
Yogis turban røg af, og tøjlerne røg ud af hans hænders løse greb. Han famlede desperat efter noget at klamre sig til, og det lykkedes ham at få fat i en smule af manken, så han kunne holde sig i sadlen, indtil hesten med voldsom kraft knaldede forbenene i jorden igen. Jeg nåede lige at opfatte rædslen i Yogis øjne, inden katapultkraften slyngede ham af sted hen over hestens hals i en høj bue. Efter en flyvetur på tre-fire meter landede han i den sammenpakkede folkeflok, der sluttede sig tæt omkring ham som kviksand. Jeg kunne høre mrs. Thakurs gennemtrængende stemme råbe Yogis navn, og jeg skubbede mig frem i retning af ham, skrækslagen for, at min ven skulle blive trampet ned i den tumult, der var opstået. Orkesteret holdt op med at spille, og et enligt heksehyl sendte sit ulykkesvarslende hyl op mod himlen. Skrigene og råbene gik over i en urolig mumlen, og da det med Keerans hjælp var lykkedes mig at skubbe mig vej halvvejs til nedslagsstedet, hamrede mit hjerte af lige dele anstrengelse og angst.

Men så stak Yogis runde hoved op, som en blomsterknop med hak i, fra menneskemængden. En lille stribe blod løb ned over ansigtet fra et mindre sår i panden, han blødte fra munden, og det ene øje var tydeligt rødt. En resolut, ældre kvinde kom farende med en vandflaske og et stykke stof at duppe såret rent med, inden en skov af arme løftede Yogi op på to unge mænds skuldre, så alle kunne se, at han var så hel, som man med rimelighed kan forlange efter et halsbrækkende fald fra en hesteryg. Et kollektivt suk af lettelse gik gennem forsamlingen. Brassbandet begyndte at spille igen, dansen fortsatte, og de pyrotekniske øvelser blev genoptaget, som om intet var hændt.

Da jeg endelig nåede frem til Yogi, og det var lykkedes mig at få øjenkontakt til hans ene helt intakte øje, var det, som om chokket efter ulykken smeltede. Stivheden og angsten i hans ansigtsudtryk blev blødgjort, og han flækkede i et smil, der blottede et hul i tandrækken.

“Mr. Gora, er det virkelig dig? Hjertelig velkommen!”

5

Efter den kaotiske start på brylluppet blev tempoet sat en hel del ned. Inde i den store, oplyste have, der var blevet lejet til formålet, og som lå i forbindelse med stedets eneste hotel, der kunne kalde sig sådan med rette, herskede der en langt mere behersket stemning end ude på gaden. Mens Yogi fik yderligere behandling inde i hotelvestibulen, så han kunne blive så nogenlunde præsentabel inden mødet med sin brud, tog folk for sig af den mad, der blev serveret.

Lidt over tredive kokke og dobbelt så mange assistenter var travlt optaget af at sørge for gæsterne ved de forskellige stande. Desuden gik der uniformerede tjenere rundt og bød på indiske snacks og mocktails til tonerne af et tamilsk musikband, som underholdt os med noget, der lød som en blanding af Bollywood-pop og Balkanmusik.

En anden form for underholdning bestod i at tage mig nærmere i øjesyn. Keeran og hans selskab fulgte med i hvert eneste af mine skridt, og da jeg gjorde indhug i en sprød *medu vada* dyppet i kokoschutney, stak filmfotografen sit kamera lige op i ansigtet på mig, så alle gæsterne i detaljer kunne nærstudere mine tænders findeling af føden på en storskærm, der var opstillet i et hjørne af haven.

Keeran forklarede mig, at det her var meget specielt og usædvanligt for et bryllup i Sydindien, hvor vielsen normalt fandt sted om morgenen. Et aftenbryllup som dette havde han aldrig været med til. Heller ikke et bryllup, hvor brudgommen kom ridende

ind på en hvid hest, og da slet ikke et, hvor bemeldte hest kastede ham af.

“Men meget stort knald er også normalt her,” forsikrede han mig og lovede mig mere fyrværkeri senere på aftenen.

Da det til sidst lykkedes mig at frigøre mig fra den intense opvartning, lod jeg mit blik glide hen over haven, hvor jeg fik øje på Mrs. Thakurs krogede skikkelse, støttet til en stok, med en yngre kvinde ved sin side. Jeg gik hen til dem og sagde høfligt goddag. Den yngre kvinde præsenterede sig som Yogis yngre søster, Neepa. I det ydre kunne hun ikke have adskilt sig mere fra sin bror, hun var høj og kølig og havde et distanceret smil. Mrs. Thakur så stadig rystet ud efter sønnens spektakulære styrt, så det varede et stykke tid, før hun genkendte mig.

“Mr. Goran Borg? Fra Sverige?”

“Ja, det endte alligevel med, at jeg kom.”

“Yogendra sagde ellers, De var optaget af et betydningsfuldt møde på jobbet.”

“Man kan sige, at jeg gjorde mig disponibel, *madam*. Det handler om at prioritere, og det gik op for mig, at jeg ville komme til at fortryde det resten af mit liv, hvis jeg gik glip af Yogis bryllup.”

Den gamle kvinde smilede venligt, men så rystede hun bekymret på hovedet.

“Yogendra, ja, den klodrian. Så De, hvad der skete, da han kom ridende ind på hesten?”

“Ja, det kunne være gået rigtig galt.”

Mrs. Thakur snerrede irriteret ud af mundvigen:

“At det dog skal være så uendelig svært for disse sydindere at forstå en helt almindelig bestilling. Jeg bad om en hvid hest, der var let at ride på, og så gav de os sådan et farligt dyr, de fjolser! Man skulle næsten tro, at de i al hemmelighed ønsker at tage livet af min eneste søn, når nu han endelig skal giftes.”

Hun tog sit forstørrelsesglas frem og synede mig fra top til tå. Da hun så, at jeg havde lange bukser på, smilede hun tilfreds.

“Mr. Borg, hvor er det hyggeligt, De er her. Og det glæder mig, at De udviser pli og klæder Dem som en rigtig mand,” sagde

hun og sænkede stemmen. "Jeg forstår mig altså ikke på den der tamilske herremode. De går alle sammen rundt svøbt i klædestykker som kvindfolk eller daglejere. Selv brudens far går rundt i nederdel."

"Jeg har forstået, at *lungi* og *vesthi* bæres både til hverdag og fest her i Tamil Nadu," svarede jeg diplomatisk.

"Ja, ja, man må vel finde sig i deres besynderlige særheder mod til gengæld at kunne nyde godt af deres tålelige vejr. Dejligt at slippe for den bidende kulde derhjemme. Der er kun lidt over tyve grader i Delhi, og vi er endda nået et stykke ind i marts."

Mrs. Thakur viftede irriteret en tjener væk, da han dukkede op med en bakke, inden hun fortsatte.

"Men fra tid til anden spekulerer jeg på, om man rent faktisk kan stole på disse tamilere."

"Det kan du da ikke sige, mor! Din kommende svigerdatter er jo tamiler!" protesterede Neepa. "Og Lavanya og Shanker stoler du vel på?"

"Selvfølgelig. Men det skyldes jo, at jeg selv har oplært mine tjenestefolk fra bunden," sagde mrs. Thakur og smilede blidt til sin datter. "Nå, min pige, mon ikke du skulle gå hen og tage dig lidt at spise? Og saml så resten af familien, så vi er parat, når det ellers behager Yogendra at vise sig igen."

Det lod Neepa sig ikke sige to gange, og hun forsvandt hurtigt og efterlod mig alene med den gamle kvinde. Jeg huskede med gru min første rejse til Indien, hvor kvindemennesket havde udslynget forbandelser over mig, fordi jeg havde været ude at feste med Yogi. Men efter mit sidste besøg, hvor jeg havde hjulpet hendes på samme tid elskede og underkuede søn med at komme på fode igen efter et finansielt såvel som et følelsesmæssigt sammenbrud, stod jeg i forholdsvis høj kurs hos mrs. Thakur. Det var helt tydeligt, at hun havde sendt Neepa væk for at få sig en fortrolig snak med mig.

"Sæt Dem ned, mr. Borg," sagde hun og brugte sin stok til at forvise de to unge mænd, der sad på de stole, hun havde besluttet sig for, at vi skulle gøre brug af.

Jeg hjalp hende på plads og slog mig ned over for hende med den ubehagelige følelse af at være havnet i en mental skruestik. Mrs. Thakur var berygtet for sin list og sin hvasse tunge. Hvis man ikke ønskede at komme i unåde hos hende, måtte man passe på, hvad man sagde. Jeg forsøgte at berolige mig selv med Yogis ord om, at hun 'også havde det mest guldskindende hjerte, der nogensinde er blevet båret af en person, der har betrådt Moder Indiens jord'.

"Mr. Borg, De som har tilbragt så meget tid deroppe i bjergene, ikke blot med Yogendra, men også med Lakshmi, hvordan ville De beskrive pigen?"

"Jeg har ikke andet end godt at sige om hende," begyndte jeg defensivt.

"Det glæder mig at høre. Og hvad ville De mene er hendes mest fremherskende træk?"

"At hun er så ... tilforladelig," forsøgte jeg mig og mærkede jorden gyngende under mine fødder.

"Tilforladelig, det var et meget vagt udtryk, mr. Borg. Jeg tænkte nu mere på hendes væremåde. Hendes temperament og færdigheder, har De ikke noget at sige om de ting?"

"Hun er også meget ... venlig."

Mrs. Thakur rynkede på næsen, som om hun kunne lugte min usikkerhed, før hun udslyngede sit næste spørgsmål i raskende fart.

"Og jeg har forstået, at Lakshmi var meget energisk og initiativrig, da I fik styr på den der teplantage i Darjeeling, som reddede familien Krishnamurtis vaklende økonomi."

"Øhh ... ja."

"Det lyder, som om hun har meget energi."

"Ja, helt sikkert."

"Synes De ikke også, det er misundelsesværdigt med kvinder, der er gode til at ordne og arrangere?"

"Jo."

"Så De mener, at Lakshmi ordner og arrangerer?"

Dér fik hun mig. Jeg gennemsøgte desperat min hjerne for et

passende svar. Tavsheden så ud til at anspore den gamle kvinde i lige så høj grad, som den pinte mig.

“De synes altså, mr. Borg, at Lakshmi ordner og arrangerer?” gentog hun.

“Øhh ... måske var det ikke lige sådan, jeg ville udtrykke det, snarere at hun er bestemt på en sympatisk måde.”

“Hvordan det?”

“Jah ... sådan lidt på samme måde, som De selv er, mrs. Thakur.”

Kvindemennesket sendte mig et morderisk blik gennem kyklopglasset.

“Det der må De gerne forklare lidt nærmere, mr. Borg.”

Jeg gjorde et forsøg: “Hun ved, hvad hun vil, på en sympatisk måde.”

Mrs. Thakur lænede sig tilbage i stolen, hvilket fik mig til at slappe en smule af.

“Ved hun også, hvornår hun gør bedst i at gøre andre tilpas?”

“Åh, ja!” udbrød jeg.

Denne gang kom det derimod lidt for hurtigt og resolut til at lyde helt troværdigt. Mrs. Thakur smilede, men blev ved med at se skeptisk ud.

“Så De mener altså, at det her ægteskab kommer til at udvikle sig på en harmonisk måde?” spurgte hun, inden hun lænede sig frem igen og tilføjede, med en skarphed i stemmen, som gav mig kolde gys ned langs ryggraden: “For alle de involverede parter?”

Yogi havde mange gange prædikeret for mig, at et ægteskab i Indien ikke kun var en alliance mellem en mand og en kvinde, men i endnu højere grad en union mellem de to familier, hvilket derfor var ensbetydende med et meget tæt forhold mellem brudgommens mor og den brud, der flyttede ind i huset. Jeg sank en klump i halsen på Lakshmis vegne og kiggede på den gamle kvinde med et blik, der var så fast som muligt.

“Hun er den helt rette hustru til Yogi og også en helt perfekt svigerdatter at få i huset.”

“Så hun er i stand til at føje sig, hvis det skulle blive nødvendigt?”

“Helt sikkert, mrs. Thakur.”

“Og hvordan forholder det sig så med hendes temperament? Jeg har fået den opfattelse, at det til tider kan være svært for Lakshmi at tøjle sit temperament.”

“Slet ikke. Lakshmi er indbegrebet af fred og fordragelighed.”

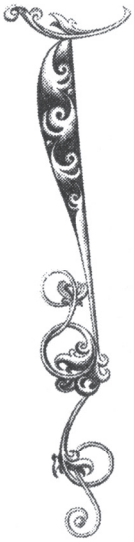
Her kunne min usikre konversation med Yogis koleriske mor have nået sin lykkelige afslutning, hvis ikke det havde været for den livlige palaver, der udbrød i en anden del af haven, og som på trods af lydkulissen fra det tamilske band blev opfanget af mrs. Thakurs sensitive ører.

“Hvad er det, der foregår derhenne?” spurgte den gamle kvinde, idet hun nysgerrigt rejste sig op og begyndte at gå med små og vaklende, men alligevel yderst målbevidste skridt i retning af opstandelsen.

Jeg fulgte efter og gav hende min arm at støtte sig til. Da vi nåede frem til den store gruppe mennesker, der havde samlet sig omkring skænderiets epicenter, fandt mrs. Thakur atter anvendelse for sin stok, denne gang for at lave en åbning i den menneskelige ring, der havde dannet sig. Ved synet af den beslutsomme gamle dame trak mænd og kvinder sig tilbage på samme måde, som Det Røde Hav skilte sig for Moses' stav, så scenen atter blev synlig for os i præcis samme øjeblik, som Lakshmis hennabemaledede håndflade landede med et højlydt klask på en yngre mands kind. Med rank ryg og øjne, der på trods af tårerne i dem glødede af vrede, gav bruden et både stolt og stateligt indtryk. Og det på trods af, at hun sikkert ikke målte mere end en meter og halvtreds uden sko.

Mrs. Thakurs forstørrelsesglas sad som fastsvejet i hendes venstre hånd, da hun, uden at slippe sin kommende svigerdatter med blikket, rømmede sig og gav mit skinneben et let slag med stokken.

“Hvordan var det nu, De belagde Deres ord, mr. Borg? At Lakshmi er indbegrebet af fred og fordragelighed?”

Da Lakshmi Krishnamurti fik øje på sin kommende svigermor, sænkede hun blikket og holdt en flig af sit tynde sjal hen foran munden. De mange armbånd omkring hendes håndled klirrede. Selvom makeuppen var løbet en anelse ved øjnene, var hun bedårende smuk i en limegrøn sari og en indviklet opsats af hvide blomster og perler i det tykke, sorte hår. En guldring smykkede det ene næsebor, og i panden mellem de markerede øjenbryn sad en rød *bindi* omgivet af små, glitrende halvædelstene. Hun trak så hårdt i en af sine tunge ørenringe, at jeg et kort øjeblik var bange for, at hendes øreflip skulle blive kløvet. Brystkassen hævede sig op og ned i takt med den anstrengte vejrtrækning.

Keeran havde sluttet sig til den voksende skare af mennesker, der havde samlet sig omkring det passionerede optrin, og påtog sig lynhurtigt rollen som tolk mellem mrs. Thakur og den unge mand, der havde fået en lussing, og som tydeligvis ikke talte andet end tamil.

Den gamle kvinde havde efter et langt og forskende blik på Lakshmi rettet sit forstørrelsesglas mod Keeran og affyrede spørgsmål på engelsk og hindi, som han så først oversatte til tamil, hvorpå han kastede svarene tilbage med den samme hast og sproglige blanding, som mrs. Thakur benyttede sig af.

Efterhånden som den for mine ører vanskeligt forståelige kommunikation skred frem, blev den unge mands stemme svagere

og svagere, og til sidst stod han helt stum foran kvindemennesket med hovedet underdanigt bøjet og trippede nervøst på fødderne. Mrs. Thakur hævede stokken og stødte den i brystet på ham, inden hun råbte og knejsede med nakken i en udfordrende bevægelse hen mod udgangen, en gestus som den unge mand ikke havde nogen som helst problemer med at forstå eller efterkomme. Han småløb derfra og forsvandt hurtigt fra festpladsen med halen mellem benene.

På det tidspunkt havde mrs. Thakur tryllebundet sit publikum i en grad, så det stod andægtigt stille og med spænding ventede på den næste skideballe. Alle troede, at genstanden for den gamle kvindes vrede ville blive Lakshmi, men nu fik de selv en overhaling. Hvorfor stod de her i en klump og glanede, spurgte hun, i stedet for at cirkulere rundt, sådan som gæster til et indisk bryllup normalt gjorde – i hvert fald i de civiliserede dele af landet.

Det var nok til at få forsamlingen til at sprede sig, og da alle, bortset fra mig, Keeran og hans nærmeste følge, var forsvundet, vendte mrs. Thakur sig atter om mod Lakshmi med et neutralt ansigtsudtryk.

“Er du parat?” spurgte hun.

“Om et øjeblik, *amma*. Jeg skal lige gøre lidt ved min makeup og rette på frisuren.”

“Ja, det ville sandelig ikke være nogen skade til.”

Lakshmi gik ind i et lille hus ved siden af den oplyste scene sammen med sin storesøster, der hele tiden havde stået ved siden af hende som en tavs, moralsk støtte. Mrs. Thakur blev ført væk derfra af Neepa for at mødes med de andre familiemedlemmer fra Delhi, hvilket gav mig en chance for at bede Keeran om at præcisere, hvad det udmattende optrin havde sin oprindelse i. Han forklarede, at den unge mand var en af de landsbyboere, der havde haft allermost travlt med at bagtale Lakshmi og hendes far, da brylluppet blev aflyst for lidt over et år siden på grund af familiens økonomiske krise. Desuden havde manden haft den frækhed at komme med nye spydigheder på denne hellige dag om, at hun

ikke burde klæde sig som en jomfruelig brud, når hun allerede var et genbrugsprodukt.

“Meget slemme ord! Og meget falske ord!” dundrede Keeran.

Jeg nikkede enigt, selvom jeg vidste, at Yogi og Lakshmi havde taget forskud på de ægteskabelige privilegier i det halve år, jeg havde tilbragt sammen med dem i huset i Darjeeling, hvor der havde været meget lydt.

Et kvarter senere begyndte det larmende brassband på gaden udenfor at spille, og en projektør blev rettet mod porten ind til festpladsen. Ind trådte musikerne, som veg til side, så snart de var inde, for at gøre plads til hovedpersonen, der atter skulle gøre sin entré.

Yogi kom sammen med sine to søstre og en farbror. Maje-stætisk kom de skridende i en procession, der også indeholdt to mandlige slægtninge mere, som holdt en stor bue af rosenblade hen over brudgommen. Yogi havde taget det lilla draperi af, som havde hængt ned foran turbanen, og han strålede som en sol i hele sit tilplastrede ansigt. Hans sæbeøjelug og hullet i tandrækken var ikke i stand til at dæmpe et eneste gram af den lykke, som hans strålende smil formidlede. Jeg tror aldrig før, jeg har set ham i den grad opfyldt af glæde og stolthed, som da han kom gående op ad havegangen på vej til den oplyste scene, hvor Lakshmi sad i en hvid sofa omgivet af et hav af blomster. Da de mødtes, eksploderede flere konfettikanoner, som udgød en regn af små guldstrimler over parret.

“Det her var Bollywood-delen!” råbte Keeran. “Nu kommer meget, meget stort brag!”

Der blev sat gang i endnu et fyrværkeri, om muligt endnu mere potent end det tidligere. Først et kvarter senere blev raketterne og bomberne tavse og erstattet af en ringende lyd for ørerne, som jeg ikke kunne identificere lige med det samme, men som jeg snart forstod kom inde fra mit eget hoved. Hvis jeg engang i fremtiden skulle blive ramt af tinnitus, så kunne jeg være ret sikker på, hvor sygdommen havde sin oprindelse.

Efter den farvestrålende og øredøvende kanonade fulgte en lang fotosession, hvor brudeparret stillede op med alle mulige og umulige konstellationer af slægtninge og betydningsfulde venner. Eftersom jeg blev regnet med til de sidstnævnte, måtte også jeg sige 'cheese' så mange gange, at min kæbe var lige ved at gå af led. Derpå gik brylluppet ind i sin rolige, religiøse fase, som jeg ud fra Keerans sufflering forstod havde et hovedsagelig tamilsk præg. Brudeparret flyttede sig hen til en afsidesliggende del af haven, der lå bag en hæk af små ashokatræer, hvor en brahmin med bar overkrop gik i gang med at læse bønner på sanskrit over dem. Nu blev der udført utallige ceremonier med udvekslinger af armbånd og blomsterguirlander og ris, der blev lagt i forskellige skåle. Yogis afslappede smil var blevet erstattet af et dybt koncentreret ansigtsudtryk. Under gennemførelsen af alle de dele, som vielsesceremonien bestod af, gled hans tunge frem og tilbage i munden som hos et krybdyr.

Mrs. Thakur var blevet placeret i en stol med blød polstring foran præsten og brudeparret. Hendes udbrud tidligere på aftenen havde tæret hårdt på kræfterne, og den gamle kvinde faldt i søvn fra tid til anden.

Efter halvanden times uafbrudte ceremonier kunne jeg også selv mærke, hvordan trætheden skyllede ind over mig. Jeg var landet i Madurai fem timer tidligere efter en flyrejse med to mellemlandinger, der havde taget næsten et helt døgn, og hvor jeg stort set ikke havde lukket et øje, plus en rejse i bil på de skrumpelende, indiske veje. Klokken var over midnat, og jeg tænkte på den seng, der var redt op til mig på dette hotel.

"Se nu godt efter, *sir*. Nu er tiden inde til *Saptapadin*!" hviskede Keeran skarpt og gav mig aftenens tredje velplacerede albue i siden.

Saptapadin var vielsesceremoniens vigtigste del, hvor bruden og brudgommen lovede hinanden troskab og kærlighed. Der var blevet tændt en ild, og mens Yogi og Lakshmi gik hånd i hånd rundt omkring den, afgav de deres løfter. Efter syv omgange standsede de og bad en bøn sammen og gav hinanden noget

sødt at spise. Yogi slikkede sig tilfreds om munden, før han dypede fingrene i et rødt pulver, som han strøg hen over Lakshmis pande, lige ved håmgrænsen.

“Nu er de mand og hustru,” hviskede Keeran, og jeg nåede lige at tage et skridt til siden for at undgå endnu et albueangreb fra ham.

Efter et par procedurer mere var ceremonien overstået, og jeg gik hen og gav brudeparret et knus.

“Mr. Gora! Jeg er så lykkelig, som en mand overhovedet kan blive!” strålede Yogi. “Og nu, hvor du også er her, er jeg endnu lykkeligere! Jeg mærkede i sandhed skuffelsens bitre smag i munden, da du sagde, at dit yderst vigtige møde i Sverige forhindrede dig i at komme. Men du kom alligevel!”

Yogi holdt om Lakshmi og tindrede som et barn juleaften.

“Er hun ikke totalt bedårende, min allervidunderligste og aller-smukkeste hustru?”

Lakshmi sendte sin mand et kærligt blik og lod hånden glide hen over hans runde kind.

“Og du er bare så stilfuld, min prins. Det dér blå øje klæder dig faktisk, det ser jo ud, som om du har været oppe at slås for din brud,” sagde hun drillende.

“Netop! Ligesom Rama gjorde, da han med hjælp fra Hanuman overvandt den frygtede dæmon Ravan, der havde bortført hans elskede Sita til Sri Lanka!”

Pludselig kunne vi høre mrs. Thakur rømme sig. Uden at nogen havde lagt mærke til det, havde hun sneget sig hen til Lakshmi og grebet svigerdatterens arm med sin værkbrudne hånd.

“Så vidt jeg ved, er der kun en af jer, der har været oppe at slås i aften, og det er ikke dig, Yogendra.”

En pinlig tavshed fyldte luften. Men så fandt den gamle kvinde et lommeørklæde frem og tørrede en tåre væk fra øjenkrogen.

“Og det gjorde du ret i, Lakshmi. Ingen taler ustraffet ondt om en Thakur, husk det! For nu er du en Thakur.”

Det var et ‘velkommen i familien’, som overgik alle forventninger, når man tænkte på, hvem afsenderen var. Yogi gik hen

og rørte ved sin mors fødder i respekt, inden han gav hende et kram.

“Så, så, Yogendra, nu er det nok,” knurrede hun efter et stykke tid. “Tag du dig nu af din hustru, og sørg for, at der ikke opstår flere episoder i aften.”

Jeg kunne mærke, at jeg selv fik tårer i øjnene. Jeg havde været vidne til et bryllup, hvor brudgommen var faldet hovedkulds ned fra en hest, hvor bruden havde langet en svidende lussing ud, og hvor svigermoderen var gået i rette med folk ved hjælp af sin stok og sin skarpe tunge. Og alligevel var det det smukkeste bryllup, jeg nogensinde havde været med til.

“Sikke en aften,” sagde jeg til Yogi, da hans mor var gået sin vej. “Nu er jeg vist nødt til at krybe til køjs, min ven. Jeg har booket et værelse her på hotellet.”

“Ikke tale om!” protesterede Yogi.

Jeg kendte udmærket godt den indiske gæstfrihed, men havde ikke spor lyst til at blive indlogeret hos en eller anden slægtning på dette sene tidspunkt.

“Kære Yogi, lad mig nu bare sove på hotellet en enkelt nat, så skal jeg nok flytte i morgen.”

“Naturligvis.”

“Okay, så vil jeg sige godnat.”

“Hørte du ikke, hvad jeg sagde, mr. Gora? Ikke tale om!”

“Nu er jeg ikke med.”

“Det er helt i orden, at du sover på dette allerfortræffeligste hotel i nat, men jeg vil ikke tillade, at du går i seng allerede! Først skal du have noget at spise, for man sover ikke ret godt på tom mave.”

Nå, der vanker natmad, tænkte jeg og spekulerede på, hvordan sådan en indisk gang natmad mon så ud.

“Jeg ved ikke rigtig, Yogi, jeg er stadig propmæt efter den store middag.”

“Middag? Mener du de dér snacks?”

“Snacks?”

“Ja, de små appetitvækkere, der blev serveret, mens I ventede

på vielsen. Kom med, så skal du endelig få dig noget ordentligt til maven.”

Han tog mig i hånden og førte mig tilbage til den store, åbne festplads, hvor kokkene og tjenerne var vokset til dobbelt antal. En gigantisk buffet, udelukkende med vegetariske retter, var blevet sat frem i et åbent rektangel på langs af hele haven. Mange af de flere hundrede bryllupsgæster sad i skrædderstilling på den velplejede græsplæne og spiste deres mad med fingrene fra et bananblad, mens andre havde slået sig ned i feststole med hvidt betræk rundt om et bord med hvide duge.

“Det her, mr. Gora, er, hvad jeg ville kalde et værdigt udbud af alt, hvad det syndiske køkken har at tilbyde. Nu skal du bare tage for dig, og så ses vi i morgen!”

Jeg gjorde, som min ven sagde, idet jeg var klar over, at han ikke ville lade sig nøje med mindre. En time senere, efter at have proppet den sidste bid af en *dosa* ned i min allerede udspændte bug, lænede jeg mig udmattet tilbage i en stol og pustede ud. Jeg kastede et blik hen mod Yogi og Lakshmi, der stod ved indgangen og sagde farvel til gæsterne. De fleste havde allerede forladt festpladsen og var gået hjem. Og her sad jeg og nød den lune tamilske nat i stedet for at tage til mit møde på jobbet hjemme i Sverige. Et møde, som var en løgn, der var lige så hvid som blomsteropsatsen i Lakshmis hår. Det eneste møde, jeg skulle have været til, og som jeg på grund af min rejse her til Indien var udeblevet fra, var et møde på arbejdsformidlingen.

Da Karin Arnell Torstensson, min kæreste, som jeg dog ikke boede sammen med, ved vores andet rigtige skænderi her forleden påstod, at jeg var konfliktsky, affærdigede jeg det som et udslag af hendes erhvervsskade: at hun psykologiserer alting. Desuden gjorde jeg hende opmærksom på, at hun udnyttede sin stilling.

Før vi blev et par, var hun nemlig min terapeut. Det var ikke helt ukompliceret at opbygge et forhold ud fra det grundlag. Jeg var ganske vist holdt op med at være hendes klient, da vi blev kærester, men det ændrede jo ikke ved den kendsgerning, at vi gik ind i forholdet med vidt forskellige forudsætninger. Hun havde et gigantisk forspring i forhold til mig, hvad angik indsigt i og viden om modpartens sjæleliv.

De første par måneder generede denne ubalance mig ikke specielt meget. Jeg syntes ligefrem, det var lidt sødt, når hun kaldte mig sin 'lille grubler' eller mindede mig om, at jeg skulle trække vejret ned i maven, når hendes falkeøjne så, at jeg befandt mig et ubehageligt sted i tankerne. Men så sneg der sig noget ind nedeunder, som irriterede mig. Når jeg var en anelse kort for hovedet i telefonen over for min mor, antydede Karin, at jeg havde en ubearbejdet konflikt med hende. Og selvom jeg det sidste halve år havde arbejdet på at komme tættere på min søn, John, og havde forsøgt at opbygge et forhold til ham, der mere lignede det varme forhold, jeg havde til min datter, Linda, talte hun om en 'men-

talt fraværende far' på en måde, der fik mig til at tolke det som en indirekte spydighed. Hun udtrykte sig subtilt, og jeg var sandsynligvis oversensitiv, men der havde sneget sig en kurre ind på vores kommunikative tråd, og den sad og gnavede og skavede.

Det hele blev ikke bedre af, at jeg var arbejdsløs. Siden jeg kom tilbage til Malmø efter mit sidste Indienbesøg for næsten et år siden, havde jeg søgt adskillige jobs som skribent uden at få noget. Min alder i kombination med den aktuelle avis Krise var simpelthen ikke til min fordel. Byens største avis, *Sydsvenskan*, var i gang med at slagte deres egen redaktion, og fra gratisaviserne fik jeg venlige, men afvisende svar på mails, når jeg tilbød dem min pen. Indtil videre havde mine indtægter som skribent indskrænket sig til de tre tusind kroner, jeg fik af *Skånska Dagbladet* for en featureartikel om sikhernes gyldne tempel i Amritsar, som jeg havde kogt sammen ved hjælp af gamle fotos derfra. End ikke da jeg gjorde forsøg på at fiske i den andedam, der hed 'Malmøs reklameverden', og som jeg engang havde lovet mig selv højt og helligt aldrig mere at plaske rundt i, fik jeg bid. Der var ganske enkelt ingen efterspørgsel efter en fireoghalvtredsårig tekstforfatter med huller i sit cv, middelmådige anbefalinger og alt for mange fjender i branchen.

Økonomisk begyndte det også at knibe en anelse. Mit medejerskab i teplantagen i Darjeeling sammen med Yogi og Lakshmi og hendes far gav endnu ikke det helt store afkast, og min opsparing i banken skrumpede lidt for hurtigt til, at det følte helt godt for blodtrykket. Jeg havde selvfølgelig en smule opsparing i værdipapirer, men dem skulle jeg ifølge planen ikke røre, før jeg nåede pensionsalderen.

Jeg havde ventet så længe som muligt med at aflægge besøg på arbejdsformidlingen, men til sidst havde jeg ringet og aftalt en tid med en sagsbehandler. Det var en kvinde omkring de tredive med fletninger, der var lige så kækt irriterende som hele hendes overfriske fremtoning. Størsteparten af vores første møde brugte hun på at give mig, en skribent med tredive års erhvervs erfaring, tips om, hvordan man skrev den bedste jobansøgning, samt på at

slynge om sig med en masse floskler om, at man nogle gange er tvunget til at 'tænke ud af boksen', eller at 'daglige rutiner er vigtige, også når man er jobsøgende'. Da jeg i et ubetænksomt øjeblik himlede med øjnene, måtte jeg høre på, hvor altafgørende en 'åben og positiv indstilling' var. Eftersom jeg ikke var med i en a-kasse, blev jeg tvunget til at melde mig ind i noget, der hed Alfa-kassen, som trods sit testosteronklingende navn ikke lod til at være specielt potent. Gennem den ville jeg kunne få en beskedden understøttelse under forudsætning af, at jeg kom til alle de aftalte møder og hele tiden stod til rådighed for arbejdsmarkedet.

"Det betyder blandt andet, at du ikke må rejse ud af landet," sagde hun og smilede glad, da hun rakte mig en brochure med alle reglerne.

Jeg havde været igennem to pinefulde og meningsløse møder efter det og skulle i går have været til mit fjerde, ikke kun for at mødes med frøken Overfrisk Med Fletninger, men også med en coach, der skulle hjælpe mig med at finde 'skjulte jobs'.

"Skal jeg være privatdetektiv?" havde jeg spurgt fletningen, og så havde hun med en pludselig og meget overraskende ironi i stemmen sagt, at jeg måske kunne blive ansat som standupkomiker i stedet med min veludviklede humoristiske sans. Selv den match gik hun sejrende ud af, og det var nok dråben, der fik bægeret til at flyde over – at tabe i humor til netop hende.

Derfor trak jeg mig tilbage til min ungarlehybel ved Davids-hallstorg og satte mig til at surmule i min tv-sofa til genudsendelsen af en gammel Bundesligakamp på Eurosport, mens jeg nedsvælgede et bæger Ben & Jerry's med *Chunky Monkey*-banansmag og en halv flaske klæbrig Amaretto, som var det eneste sprut, jeg havde i huset. Mandellikøren hensatte mig i en kombineret tilstand af alkoholrus og sukkerchok, som kan have bidraget til, at jeg, lige efter at kampen mellem Bayer Leverkusen og Dortmund (som i øvrigt endte 1-3, også i genudsendelse) var blevet fløjtet af, gik ind på nettet og bookedede et fly til Madurai uden afbestillingsforsikring. Også selvom jeg ikke havde råd, og selvom jeg satte den smule understøttelse på spil, som jeg kunne have fået.

Men da jeg efter Yogis bryllup sad i en magelig træhvestol og kiggede op mod den stjerneklare nattehimmel, følte det alligevel rigtigt at være rejst hertil. Det eneste, der gjorde ondt på mig, var Karin Arnell Torstenssons hårde ord om, at jeg var en 'konfliktsky mand, der havde problemer med at knytte bånd, og som hele tiden var på flugt'.

Da jeg spurgte hende, om hun var færdig med at stille min diagnose, tog hun en tallerken og kylede den i gulvet og skreg: "Sådan her gør jeg, når jeg bliver vred!" Så havde hun kaldt mig en kujon, der ikke turde være ærlig, hverken over for hende eller over for sig selv, og selvom hun faldt ned senere, og det hele endte med et forsoningsknald, havde alt det, hun sagde, klæbet sig til mig som en fjer på en tjæret krop. Sagen var nemlig den, at KAT, som jeg indimellem kaldte hende med tanke på hendes initialer og hendes erhverv som kognitiv adfærdsterapeut, i alt væsentligt havde ret. Jeg havde ikke været ærlig over for hende og måske heller ikke over for mig selv.

Det forholdt sig slet ikke sådan, at hun misundte mig, at jeg tog med til Yogis bryllup. Da det var kommet på tale første gang, havde hun tværtimod foreslået, at vi begge to rejste til Indien. Dengang havde jeg sagt, at jeg nok burde blive i Sverige og blive ved med at søge arbejde, og selvom hun var blevet skuffet, havde hun accepteret det. Så tror fanden, at hun blev gal, da jeg vendte på en tallerken og bookede rejsen uden at involvere hende.

Problemer med at knytte bånd. Hun kunne også have tilføjet mindreværds komplekser og behov for at blive bekræftet. For der var da noget både ynkeligt og latterligt over en voksen mand, der ikke sagde ligeud, at han var arbejdsløs, og løj om vigtige møder i øst og vest for sin bedste ven, og som af en eller anden uudgrundelig årsag ikke rigtig turde lade den kvinde, som han måske elskede, blive en del af sit liv. Og det på trods af, at Karin langt fra var den klæbende type. Hun havde ikke afkrævet mig nogen som helst løfter eller talt om, at vi skulle flytte sammen. Med en skilsmisse, der ikke lå særlig langt bag hende, havde hun selv betonet, at vi skulle skynde os langsomt. Hun havde også

en søn og et barnebarn i Östersund, som hun gerne ville besøge, så der var ikke den helt store risiko for, at vi skulle komme til at sidde lårene af hinanden.

“Partyet er slut nu, *sir*.”

Keerans ord vækkede mig af mine spekulationer, og jeg takkede ham med et venligt smil, fordi han ikke havde brugt albuen denne gang. Nogle få gæster var blevet hængende, men Yogi og Lakshmi og alle deres slægtninge havde forladt festpladsen. Et blik på mit armbåndsur afslørede, at klokken var kvart i tre. Jeg sagde godnat til Keeran og gik op og lagde mig i den stenhårde hotelseng.

Selvom jeg var dødtræt, lå jeg længe og vendte og drejede mig. Da det endelig lykkedes mig at falde i søvn, havde jeg mærridt om, at jeg sad låst inde i et stort bur med en hundesnor om halsen. Udenfor stod Karin Arnell Torstensson og dinglede med et nøgleknippe om pegefingeren. Man behøvede ikke at være specielt psykoanalytisk anlagt for at forstå det overtydelige budskab fra min underbevidsthed. Efter lidt over ti år som ungarl var jeg hunderød for at binde mig.